

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงว่า เด็กวัยรุ่นชายและเด็กวัยรุ่นหญิงจะมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ฐานะของสิ่งเร้า เพศของสิ่งเร้า รวมทั้งสถานการณ์มีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นอย่างไร

ผลการวิจัยอภิปรายได้ดังนี้

1. จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นชาย กับ เด็กวัยรุ่นหญิง

จากการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นชาย กับ เด็กวัยรุ่นหญิง ที่มีต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ในแต่ละสถานการณ์ ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{1, 416} = 6.64, p < .01$) ทุก ๆ สถานการณ์จากค่าเฉลี่ยในตารางที่ 4 และกราฟแท่งรูปที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นชายสูงกว่าของเด็กวัยรุ่นหญิง 16 สถานการณ์ นอกจากสถานการณ์ที่ 1 และ 11 คือ สถานการณ์ที่ชายหญิงรักกันไม่เคยถูกเนื้อต้องตัวกัน กับ สถานการณ์ที่ชายหญิงไม่ค่อยพบกันอย่างเปิดเผย เด็กวัยรุ่นชายมีค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่ำกว่าหญิง ผลการวิจัยนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน ในลักษณะที่เด็กวัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ว่าถูกต้องสูงกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง ใน 16 สถานการณ์ แต่ปฏิเสธสมมติฐานนี้ในสองสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น จากค่าเฉลี่ยเด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีจรรยาวิพากษ์ต่อสถานการณ์ทั้งสองนี้ว่าถูกต้อง กว่าสถานการณ์อื่น ๆ แต่เด็กวัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์ว่าถูกต้องต่ำกว่าหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานการณ์ที่ชายหญิงรักกันไม่เคยถูกเนื้อต้องตัวกัน และสถานการณ์ที่ชายหญิงไม่ค่อยพบกันอย่างเปิดเผยนั้น ตรงกับมาตรฐานการปฏิบัติตัวของเพศหญิง ซึ่งได้รับการอบรมสั่งสอนไว้

และเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ส่วนเด็กวัยรุ่นชายไม่ได้ถูกเข้มงวดในเรื่องนี้ จึงทำให้เด็กวัยรุ่นหญิงมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมทั้งสองนี้ว่าถูกต้องสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชาย

2. จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อเพศของสิ่งเร้า

จากการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อสิ่งเร้าชาย และสิ่งเร้าหญิง ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ($F_{1,416} = 6.64$ $p < .01$) ทุก ๆ สถานการณ์ โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมของสิ่งเร้าชายสูงกว่าพฤติกรรมของสิ่งเร้าหญิงในทุก ๆ สถานการณ์ดังผลการวิจัยตารางที่ 5 และกราฟแท่งรูปที่ 2 แสดงว่า เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่าพฤติกรรมของชายถูกต้องมากกว่า พฤติกรรมของหญิง ทั้ง ๆ ที่พฤติกรรมนั้นมีลักษณะเดียวกัน ผลการวิจัยนี้ สนับสนุนสมมุติฐานของการวิจัยที่ว่าจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมของสิ่งเร้าชาย แตกต่างจากที่มีต่อพฤติกรรมของสิ่งเร้าหญิง ในลักษณะที่พฤติกรรมของสิ่งเร้าชายถูกต้องมากกว่าของสิ่งเร้าหญิงในทุกสถานการณ์ และสนับสนุนคำกล่าวของกัสกิน¹ (Guskin) ที่ว่าสภาพสังคมไทยนั้น มีลักษณะเป็นสองมาตรฐาน (double standard) คือ มาตรฐานการปฏิบัติตัวของชาย และหญิงเป็นคนละแนว จากผลการวิจัยครั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า เสรีภาพในการประพฤติปฏิบัติตัวของเพศชายและหญิงในสังคมไทย มีความเหลื่อมล้ำกันอย่างเห็นได้ชัด สอดคล้องกับการวิจัยของกัญญา แสงสุชาติ² (2509) ที่พบว่า การปฏิบัติตัวของหญิงถูกเข้มงวดมากกว่าการปฏิบัติตัวของชาย และในการติดต่อกับเพศตรงข้ามนั้น ฝ่ายชายควรเป็นฝ่ายแสดงออก มีใจฝ่ายหญิง

สรุปได้ว่า ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงนั้น เพศของสิ่งเร้าหรือเพศของผู้กระทำพฤติกรรม มีอิทธิพลต่อจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในลักษณะที่ชายเป็นฝ่ายได้เปรียบ มีความถูกต้องในการกระทำมากกว่าหญิงในทุกกรณี

¹ Guskin, *opcit.*, p.84.

² กัญญา แสงสุชาติ, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

3. จรรยาวิพากษ์ของเด็กที่มีฐานะของสิ่งเร้า

ฐานะของสิ่งเร้า หรือ ฐานะของชายหญิง ผู้กระทำพฤติกรรมซึ่งมี 5 ฐานะ คือ
 (1) เป็นนักเรียนทั้งชายและหญิง (2) ชายหนุ่มกับหญิงสาว (3) ชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว
 (4) ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงานแล้ว (5) ชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว จากการทดสอบ
 ความมีนัยสำคัญเกี่ยวกับความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะของสิ่งเร้า
 ในแต่ละสถานการณ์ ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 $(F_{4,1664} = 3.32, p < .01)$

ผลการวิจัยครั้งนี้ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มี
 ท่อพฤติกรรมของชายหญิงฐานะต่าง ๆ แตกต่างกัน จากการจัดอันดับและค่าเฉลี่ย พบว่า
 โดยเฉลี่ยเด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ต่อฐานะของสิ่งเร้า เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ
 ดังนี้ ชายหนุ่มกับหญิงสาว นักเรียน ชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงาน
 แล้ว และชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว ฐานะของสิ่งเร้าที่เป็นชายหนุ่มกับหญิงสาว
 เป็นฐานะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งในทุก ๆ สถานการณ์ และฐานะของชายหญิงที่เป็นชาย
 แต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว เป็นฐานะที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่ำสุด เป็น
 อันดับห้า ในสถานการณ์ส่วนใหญ่แสดงว่าในสถานการณ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงนั้น
 เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่าพฤติกรรมของชายหญิงที่มีฐานะเป็นชายหนุ่มกับหญิงสาว ถูกต้องมาก
 กว่าของชายหญิงในฐานะอื่น ๆ และ พฤติกรรมของชายหญิงในฐานะที่เป็นชายแต่งงานแล้วกับ
 หญิงแต่งงานแล้ว ถูกต้องน้อยที่สุด

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า พฤติกรรมของชายหญิงที่มีฐานะเป็นนักเรียนจะ
 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในอันดับรองลงมาจากฐานะที่เป็นชายหนุ่มกับหญิงสาว ทุกสถานการณ์ยกเว้น
 สถานการณ์ที่ 9 คือสถานการณ์ที่ชายหญิงได้เสียกันโดยไม่คิดแต่งงานกัน ซึ่งฐานะของชายหญิง
 ที่เป็นนักเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าฐานะอื่น ๆ ทั้งหมด แสดงว่าโดยทั่วไปแล้ว พฤติกรรมของ
 นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในลักษณะต่าง ๆ ยังมีความถูกต้องมากกว่าพฤติกรรม

ของชายหญิง ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือ ทั้งสองฝ่ายแต่งงานแล้ว แต่ในกรณีที่เป็นความสัมพันธ์
ในลักษณะที่ได้เสียกันโดยไม่คิดแต่งงานกันนั้น พฤติกรรมของชายหญิงที่มีฐานะเป็นนักเรียน
ถูกต้องน้อยกว่าพฤติกรรมของชายหญิงที่มีฐานะอย่างอื่น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า พฤติกรรมใด ๆ ก็ตาม จะมีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด
ฐานะของผู้กระทำพฤติกรรม เป็นปัจจัยหนึ่ง ซึ่งได้ช่วยอธิบายถึงในการใช้จรรยาวิพากษ์

เหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากสังคมไทยเรานั้นมีมาตรฐานการปฏิบัติตัวของ
ชายหญิงที่ปลุกย่อยซับซ้อน อาจเรียกได้ว่าเป็นมาตรฐานซ้อน ซึ่งมีอิทธิพลต่อจรรยาวิพากษ์
ของเด็กอย่างเห็นได้ชัด เช่น การที่ชายหนุ่มกับหญิงสาวไปเที่ยวด้วยกันสองต่อสองเวลา
กลางคืนบ่อย ๆ หรือนัดพบกันเป็นสถานการณที่เด็กมีจรรยาวิพากษ์ว่า พฤติกรรมนั้นถูกต้อง
ในระดับหนึ่ง แต่ถาสถานการณ์นั้นผู้กระทำพฤติกรรมเป็นนักเรียน ความถูกต้องของพฤติกรรม
จะลดลงจากระดับที่เป็นชายหนุ่มหญิงสาว และ ถาสถานการณ์นั้น ผู้กระทำพฤติกรรมเป็นชาย
หญิงที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายแต่งงานแล้ว ความถูกต้องของพฤติกรรมจะเปลี่ยนแปลง
ไปอีกเป็นต้น

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนยังพบอีกว่า ฐานะของสิ่งเร้ามีอิทธิาร่วมกัน
เพศของกลุ่มตัวอย่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($F_{4,1664}=3.32, p < .01$) ในทุก ๆ สถานการณ
ยกเว้นสถานการณ์ที่ 9 คือสถานการณ์ที่ชายหญิงได้เสียกันโดยไม่คิดแต่งงานกัน จากตาราง
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ เพศกลุ่มตัวอย่างชายและหญิงในแต่ละฐานะของสิ่งเร้า พบว่ามีความ
แตกต่างกันเรียงตามลำดับดังนี้ ในฐานะชายหนุ่มหญิงสาว .66 นักเรียน .46 ชายแต่งงานแล้ว
กับหญิงสาว .30 ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงานแล้ว .18 ชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว .15
แสดงว่าจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นนี้มีต่อฐานะของผู้กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับเพศ

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนยังพบอีกว่า ฐานะของสิ่งเร้ามีอิทธิาร่วมกันเพศ
ของสิ่งเร้า อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($F_{4,1664}=3.32, p < .01$)

ในทุก ๆ สถานการณ์ จากตารางที่ 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่น
ต่อพฤติกรรมของชายและหญิงในแต่ละฐานะ พบว่า มีความแตกต่างกันเรียงตามลำดับดังนี้

ในฐานะชายหนุ่มกับหญิงสาว .44 นักเรียน .33 ชายหนุ่มกับหญิงแต่งงานแล้ว .35
ชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว .28 และชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว .20 แสดงว่า
จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมของชายหญิงในสถานะต่าง ๆ นั้น ขึ้นอยู่กับเพศของผู้
กระทำพฤติกรรม

4. จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ

สถานการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่กำหนดขึ้นในการวิจัยครั้งนี้มี 18 สถานการณ์
จากการทดสอบความมีนัยสำคัญเกี่ยวกับความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มี
ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{17,7072} = 1.99$
 $p < .01$)

ผลการวิจัยครั้งนี้ จึงสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่น
ที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ แตกต่างกัน

จากการจัดเรียงลำดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กที่มีต่อสถานการณ์
ทั้ง 18 ดังตารางที่ 10 ปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นมีค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์อยู่ระหว่าง
3.28 ถึง 1.38 สถานการณ์ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ชายหญิงรักกันไม่เคยถูกเนื้อต้องตัวกัน และ
สถานการณ์ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ สถานการณ์ที่ชายหญิงกอดจูบกันในโรงภาพยนตร์ เป็นที่น่าสังเกต
ว่าเด็กจะมีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ที่ไม่มีการถูกเนื้อต้องตัวกัน
ว่าถูกต้องมากกว่า พฤติกรรมที่มีการถูกเนื้อต้องตัวกัน และ สถานการณ์ที่มีการถูกเนื้อต้องตัวกัน
นั้น เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่า สถานการณ์ที่เกิดในที่สาธารณะถูกต้องมากกว่าสถานการณ์ที่เกิด
ในที่สาธารณะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ พฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง เป็นสิ่งที่ไม่
พึงปฏิบัติให้ประเจิดประเจ้อในสายตาผู้อื่น เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับว่า เป็นพฤติกรรม
ที่สุภาพชนพึงปฏิบัติในที่สาธารณะ และสังคมไทยมีความเข้มงวด ระมัดระวังมาก
ต่อการปฏิบัติตัวของหนุ่มสาวที่รักกันมิให้เกินขอบเขตถูกเนื้อต้องตัวกัน กอนการสมรส

ก้วย เหตุนี้พฤติกรรมความสัมพันธ์ของชายหญิง หากมีการถูกเนื้อต้องตัวควรเป็นในที่รโหฐาน ทำให้ปฏิบัติไม่ต้องเสียชื่อเสียงและถูกตำหนิในสังคม อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ที่ชายหญิง นัดพบกันอย่างเปิดเผยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่า การนัดพบกันอย่างลับ ๆ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่า การนัดพบกันอย่างเปิดเผยนั้น ถูกต้องมากกว่าการนัดพบกันอย่างลับ ๆ ผลการวิจัยนี้สนับสนุน ผลการวิจัยของกัสกิน³ (Guskin) ในเรื่อง การนัดพบกับเพื่อนต่างเพศของนิสิตนักศึกษาว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีนัดพบกันที่บ้านผู้หญิง เพื่อให้อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่

จากค่าเฉลี่ยในสถานการณ์ที่ชายหญิงนัดพบกันนั้น พบว่าในสถานการณ์ที่นัดพบกัน อย่างเปิดเผยมีค่าเฉลี่ย 2.8 และในสถานการณ์ที่นัดพบกันอย่างลับ ๆ มีค่าเฉลี่ย 1.7 ค่าเฉลี่ยของสองสถานการณ์อยู่ในช่วงกลาง ๆ ถึงต่ำ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่า การที่ชายหญิงนัดพบกันนั้นไม่เป็นที่ถูกต้องนัก แม้จะนัดพบกันอย่างเปิดเผยก็ตาม ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะฐานะของสิ่งเร้าในสถานการณ์มีความไม่เหมาะสม จึงทำให้ค่าเฉลี่ยไม่สูงนัก

จากการจัดอันดับค่าเฉลี่ยในสถานการณ์ต่าง ๆ พบว่า สถานการณ์ที่ชายหญิง ใต้เสียกันโดยไม่คิดแต่งงานกัน มีค่าเฉลี่ย 1.40 ซึ่งอยู่ในระดับที่เด็กวัยรุ่นมีจรรยาวิพากษ์ว่า พฤติกรรมนี้ถูกต้องน้อยที่สุด แสดงว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมจากต่างประเทศ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแบบรักอิสระ (free love) ที่แพร่หลายเข้ามาในประเทศไทยนั้น ยังไม่มีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของเด็ก

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า สถานการณ์มีปฏิสัมพันธ์กับเพศของกลุ่ม ตัวอย่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 01 ($F_{17,7072} = 1.99, p < 01$) ในทุก ๆ ฐานะของสิ่งเร้า

³ Guskin, op.cit., p.79.

จากตารางที่ 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นชายหญิง ในแต่ละสถานการณพบว่า มีความแตกต่างกันทุก ๆ สถานการณ์ แสดงว่าจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับเพศ

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนยังพบอีกว่า สถานการณ์ที่มีกริยาร่วมกับเพศของสิ่งเร้าอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01 ($F_{17, 7072} = 1.99, p < .01$) ในทุก ๆ ฐานะของสิ่งเร้า ยกเว้น ฐานะชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อเพศสิ่งเร้าชายหญิงในแต่ละสถานการณ์ พบว่ามีความแตกต่างกันทุก ๆ สถานการณ์ แสดงว่าจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับ เพศของสิ่งเร้าหรือเพศของผู้กระทำพฤติกรรมในสถานการณ์นั้น ๆ